

„Is 't zoo goed, kind?”

„Ja, grootvader.”

Bij deze woorden sloeg zij hem den arm om den hals, trok hem nogmaals naar zich toe, als vroeg zij andermaal om kussen en gaf toen den geest.

Hartman, die zich bescheiden teruggetrokken had, begreep het. Zacht naderde hij het bed, verloste den ouden man uit de nog knellende omarming, voerde hem naar den stoel en zei op deelnemenden toon: „Van Buren, Gods wil geschiede!”

Een der actrices, dezelfde die....

De oude zei niets, vroeg niets. Hij voelde het, zijn kind was heengegaan, hij was alleen. Dokter zelf dekte de schoone doode toe, deed de gordijnen dicht en poogde den ouden man te troosten. Maar deze staarde stil voor zich uit en schudde slechts het hoofd, terwijl Judith's naam hem herhaaldelijk van de lippen gleed. Een kwartier daarna had Hartman het kamertje verlaten. Eerst drie dagen daarna keerde hij nog eens naar die woning terug. 't Was om aan de jonge, schoone doode de laatste eer te bewijzen. 't Was zoo de wensch van den ouden Jozef, voor Hartman een behoefte.